

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **Z. G.**
bytem

zastoupené advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 5.12.2016, č. j. MV-127840-4/VS-2016

takto:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 5. 12. 2016, č.j. MV-127840-4/VS-2016 a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 7. 2016, č.j. VS-3633/835.3/2-2015 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně advokáta Mgr. Petra Václavka.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí ministra vnitra označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy ze dne 20.7.2016, č.j. VS-3633/835.3/2-2015 (dále též jen „rozhodnutí ministerstva“).

Rozhodnutím ministerstva nebylo podle § 11 a násl. zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon o státním občanství“) vyhověno žádosti žalobkyně o udělení státního občanství České republiky.

2. Žalobkyně nejprve obecně namítla, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, nepřezkoumatelné a zcela v rozporu se základními principy, kterými je správní orgán povinen se v rámci svého rozhodování řídit, načež své námitky dále rozvedla. Konkrétně namítla rozpor s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též jen „s. ř.“), neboť žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a zásadním způsobem žalobkyni poškodil. Žalobkyně má za to, že správní orgány přistoupily k její žádosti zcela necitlivě a žádost i rozklad posoudily paušálně bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem žádosti a osobnostním specifikům žalobkyně.
3. Žalobkyně dále uvedla, že k zamítnutí žádosti může vést pouze závažné porušení povinností, které žadateli vyplývají z právního řádu České republiky. Žalobkyně se sice dopustila několika přestupků, ty však lze vzhledem k dalšímu profilu žalobkyně považovat za marginální, čemuž svědčí i výše uložených pokut za přestupky v jednotlivých případech. Od spáchaných přestupků se pak odvíjelo i stanovisko krajského úřadu a ministerstva, které bylo tendenční, nezohlednilo celkovou situaci žalobkyně a pouze paušálně přihlíželo ke spáchaným přestupkům, které ovšem nedosáhly tvrzené intenzity.
4. Správní orgány dle mínění žalobkyně taktéž nedostatečně zjistily skutkový stav, který zde byl v době vydání rozhodnutí ministerstva. Správní orgán prvního stupně posoudil míru integrace žalobkyně do české společnosti bez jakýchkoliv relevantních podkladů, respektive v rozporu se správním spisem a žalovaný tento nezákonný postup aproboval. Žalobkyně považovala svou integraci za více než dostatečnou a prokazovala ji jak dlouhodobostí svého podnikání v České republice, tak svojí pracovní činností. Pokud měl správní orgán pochybnosti o integraci žalobkyně i přes její více než značnou délku pobytu na území ČR, a to včetně pobytu trvalého, mohl přistoupit k výsledku její osoby a pochybnosti tak odstranit. To však nalézací správní orgán v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu neučinil, čímž učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalovaný se s touto odvolací námitkou žalobkyně nevypořádal, a postupoval tak v rozporu se zákonem.
5. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí. Uvedl, že žalobní námitky v plném rozsahu kopírují námitky uplatněné v rozkladu, na které ministr vnitra reagoval v napadeném rozhodnutí.
6. Žalobkyně v replice uvedla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze formalisticky a paušálně přistoupil k situaci žalobkyně, nezjistil dostatečně skutkový stav a zásadním způsobem ji poškodil. Žalobkyně je přesvědčena, že porušení právních povinností na poli dopravy nedosahuje intenzity, která by odůvodňovala zamítnutí žádosti.
7. Ze správního spisu vyplynuly následující, pro rozhodnutí soudu relevantní skutečnosti:
8. Dne 10.6.2015 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena žádost žalobkyně o udělení státního občanství České republiky. Žalobkyně předložila také vyplněný dotazník k žádosti o udělení státního občanství; průvodní dopis ze dne 1.6.2015; negativní výpis z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 29.4.2016; osvědčení od Ústavu jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy o vykonání zkoušky znalostí z českého jazyka,

základní orientace v kulturně-společenských, zeměpisných a historických realitách České republiky pro účely udělování státního občanství a to jak z jazykové části, tak z části reálií ze dne 27.4.2015; informaci o pojištění od Všeobecné zdravotní pojišťovny (dále jen „VZP“), potvrzení VZP o bezdlužnosti ze dne 11.5.2015 a fotokopii evropského průkazu zdravotního pojištění; potvrzení Finančního úřadu pro Karlovarský kraj o neexistenci daňových nedoplatků ze dne 13.5.2015; potvrzení Celního úřadu pro Karlovarský kraj o neexistenci nedoplatků ze dne 2.6.2015; potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Karlovy vary o neexistenci nedoplatků na pojistném a sociálním zabezpečení ze dne 13.5.2015; dohodu o pracovní činnosti se zaměstnavatelem K. T. s.r.o. (rodinná společnost, kde žalobkyně figuruje také jako jednatelka a společník, jako prodávčka si dle DPČ vydělá měsíčně částku ve výši 5 600 Kč) ze dne 1.1.2015 a doklady o výši svých příjmů za roky 2014 a 2015; kopie priznání k dani z příjmů fyzických osob za období let 2012-2014; fotokopii datové strany cestovního dokladu Ruské federace; výpis z katastru nemovitostí ze dne 1.6.2015, ze kterého vyplývá, že je vlastníkem bytu na adrese svého trvalého pobytu.

9. Ve správním spise je dále založeno negativní stanovisko Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 17.6.2015 a negativní stanovisko Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 9.7.2015. Ve stanovisku Magistrátu města Karlovy Vary se uvádí, že žalobkyně byla opakovaně (sedmkrát) řešena strážníky městské policie, kdy nerespektovala ustanovení zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Čtyři přestupky byly řešeny blokovou pokutou na místě zaplacenou, tři přestupky byly postoupeny k dalšímu řízení odboru dopravy Magistrátu města Karlovy vary, kdy byla jednak uznána vinou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) body 1, 2, 4, písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, za což jí byla uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1 000 Kč a jednak s žalobkyní bylo vedeno blokové řízení podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kdy po vzájemné rozepři ohledně poskytované služby v provozovně nehtového studia fyzicky napadla úderem zaměstnance studia i další zaměstnankyni, za což jí byla uložena pokuta ve výši 500 Kč. Dále se ve stanovisku konstatovalo, že žalobkyně, ačkoliv je žadatelkou o udělení státního občanství ČR, tvrdila při projednávání spáchaných deliktů, že nerozumí česky, aby se vyhnula důsledkům svého nezákonného jednání. Ve stanovisku Krajského úřadu Karlovarského kraje se konstatuje, že žalobkyně sice podmínky pro udělení státního občanství podle § 14 zákona o státním občanství splňuje, ale vzhledem k nedoporučujícímu stanovisku Magistrátu města Karlovy Vary se nedoporučuje udělení státního občanství České republiky.
10. Dne 5.5.2016 správní orgán prvního stupně usnesením pod č. j. VS-3633/835.3/2-2015 přerušil řízení na dobu 30 dnů a vyzval žalobkyni, aby odstranila nedostatky podané žádosti o udělení státního občanství.
11. Dne 7.6.2016 bylo žalovanému doručeno požadované prohlášení o délce pobytu mimo ČR za posledních 10 let; přehled cest do zahraničí za posledních 5 let; potvrzení úřadu práce o přehledu dávek; platební výměry za období let 2014-2015 a dodatek k pracovní smlouvě ze dne 28.12.2015.
12. Ze zprávy Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 7.6.2016, č. j. MV-67548-2/OAM-2016 vyplývá, že žalobkyni bylo uděleno v období od 5.6.2000 do

26.1.2005 dlouhodobé vízum nad 90 dní za účelem podnikání a od 18.8.2014 do 17.8.2016 dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Taktéž bylo zjištěno, že žalobkyni byla uložena dne 18.7.2005 pokuta ve výši 1 000 Kč, a to za přestupek podle § 157 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců, kterou zaplatila.

13. Z úplného výpisu z obchodního rejstříku ze dne 20.7.2016 vyplývá, že žalobkyně je jednatelkou a jediným společníkem společnosti G. c. s.r.o. Ke dni 20.7.2016 měla žalobkyně negativní výpis z evidence rejstříku trestů fyzických osob.
14. V rozhodnutí ministerstva bylo konstatováno, že žalobkyně splnila všechny podmínky stanovené v § 14 zákona o státním občanství. Ve vztahu k § 13 odst. 1 zákona o státním občanství však správní orgán prvního stupně uvedl, že v průběhu správního řízení nebylo zjištěno a rovněž ničím doloženo, že by měla žalobkyně vytvořeny hlubší sociální vazby na české občany. Naproti tomu se opakovaně dopouštěla přestupků, přičemž se nejednalo jen o dopravní přestupky, ale i o přestupek proti občanskému soužití. Žalobkyně rovněž neprokázala, že by byla v České republice integrována z hlediska rodinného, když nemá vytvořeny žádné rodinné vazby na státní občany české republiky. U žalobkyně rovněž nebyla dle správního orgánu prvního stupně dovršena její pracovní integrace, když v České republice je zaměstnaná jako prodávačka u vlastní obchodní společnosti K. T. s.r.o., jen na dohodu o provedení práce, čemuž odpovídaly i její předchozí výdělků za roky 2014 a 2015, které byly poměrně nízké. Žadatelka sice podniká, a to nejen prostřednictvím výše uvedené společnosti K. T. s.r.o., ale i prostřednictvím společnosti G. c. s.r.o., ale její podnikání z hlediska ziskovosti vykazuje značné výkyvy. Správní orgán prvního stupně na základě uvedeného a s přihlédnutím ke stanoviskům Magistrátu města Karlovy Vary a Krajského úřadu Karlovy Vary, dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla do společnosti v České republice integrována z hlediska sociálního, její rodinná integrace zcela absentovala a ani její pracovní integrace nebyla úplně završena.
15. V napadeném rozhodnutí žalovaný aproboval závěry správního orgánu prvního stupně. Podle žalovaného byly závěry o nedostatečné integraci žadatelky dostatečně podloženy. Za neopodstatněnou považoval námitku žalobkyně, že správní orgán prvního stupně pochybil, pokud nepřistoupil k výsledku žadatelky v rámci ústního jednání. K námitce právního zástupce žadatelky, že pracovní integrace žadatelky byla dostatečná vzhledem k dlouhodobému podnikání v České republice a dlouhodobé pracovní činnosti, žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu, konkrétně z přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2012, 2013, 2014, vyplynulo, že žalobkyni z jejího podnikání neplynuly žádné příjmy a svou pracovní činnost k výzvě správního orgánu prvního stupně doložila toliko dokladem o pracovní činnosti vykonávané u vlastní obchodní společnosti příležitostným způsobem mimo pracovní poměr. Dále žalovaný uvedl, že v daném případě byla žádost zamítnuta pro nedostatečnou integraci žadatelky do společnosti, nikoliv pro závažné porušování právních předpisů, jak se žalobkyně mylně domnívá. Žalovaný nicméně považoval za legitimní, že správní orgán prvního stupně při posouzení sociální integrace přihlédl k opakovanému protiprávnímu jednání žalobkyně. Uvedl, že zákon o státním občanství neumožňuje prominout nedostatek integrace žadatele do české společnosti.
16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.); přitom vycházel

ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

17. Podle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství *státní občanství České republiky lze udělit, pokud je žadatel integrován do společnosti v České republice, zejména pokud jde o integraci z hlediska rodinného, pracovního, nebo sociálního, a splňuje ostatní podmínky stanovené v § 14.*
18. Na základě citovaného ustanovení může být cizinci státní občanství České republiky uděleno, jestliže splní veškeré předpoklady stanovené v § 13 zákona o státním občanství. Toto ustanovení vyžaduje, aby byl cizinec integrován do společnosti v České republice, a aby splnil další podmínky stanovené v § 14 zákona o státním občanství. I v případě, že cizinec splní veškeré podmínky pro udělení státního občanství, nemá na jeho udělení právní nárok [srov. § 12 zákona o státním občanství]. Naopak nesplní-li byť jedinou podmínku, a nebude-li mu nesplnění této podmínky prominuto, tak mu občanství uděleno být nemůže.
19. Pokud žalobkyně namítala, že její žádost nemohla být zamítnuta pouze z toho důvodu, že se dopustila na území České republiky správních přestupků, jak je uvedeno výše, soud musí souhlasit s žalovaným, že žádost nebyla zamítnuta pouze z tohoto důvodu (jednalo se toliko o důvod podpůrný), ale z důvodu nesplnění podmínky podle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky, tedy že žalobkyně nebyla dostatečně integrována do společnosti zejména z hlediska rodinného, pracovního, nebo sociálního. Soud má nicméně za to, že pokud správní orgány založily těžiště svých rozhodnutí na závěru o nedostatečné integraci žalobkyně do české společnosti, tento závěr se nezakládá na dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci.
20. Podle důvodové zprávy k § 13 odst. 1 zákona o státním občanství „[v]edle taxativně stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky je do nové právní úpravy výslovně zakotveno to, že jako k předpokladu pro udělení státního občanství bude ze strany ministerstva v řízeních o udělení státního občanství České republiky přihlíženo k integraci žadatele do české společnosti, zejména pokud jde o integraci pracovní (uplatnění žadatele na trhu práce), rodinnou (intenzita a počet rodinných a osobních vazeb žadatele na státní občany České republiky, resp. jiné osoby trvale žijící v České republice) a sociální (např. podíl na fungování společnosti, činnost v občanských sdruženích, a míra jeho zapojení do společenského života, přijetí kulturních tradic). Všechny tyto skutečnosti mohou mít vliv při prokázání, zda osoby žádající o udělení českého státního občanství prokáží plnou integraci do české společnosti; k prokázání integrace však bude postačovat naplnění i pouze jednoho předpokladu.“
21. Co se týká posouzení rodinné integrace žalobkyně, lze se ztotožnit se správními orgány, že žalobkyně nemá vytvořeny žádné rodinné vazby na státní občany České republiky. Nicméně již není vůbec jasné, jaké další osobní vazby na státní občany České republiky si žalobkyně vytvořila, resp. zda si je vůbec vytvořila. Žalobkyně totiž v průvodním dopise, přiloženém k žádosti uvedla, že si na území České republiky našla nejlepší kamarády – toto však nebylo v rozhodnutí ministerstva ani v napadeném rozhodnutí nijak reflektováno. Správní orgány tuto informaci bez dalšího přešly, aniž by žalobkyně byla vyzvána k doplnění tohoto obecného tvrzení, či aniž by bylo v tomto ohledu provedeno dokazování jiným způsobem.

22. K pracovnímu uplatnění žalobkyně bylo správním orgánem zjištěno, že je zaměstnána jako prodavačka ve společnosti K. T. s.r.o., což je rodinná společnost, kde žalobkyně figuruje taktéž jako jednatelka, a dále že je soukromou podnikatelkou. Žalobkyně v dotazníku k žádosti o udělení státního občanství uvedla, že její čistý měsíční příjem činí cca 35 000 Kč. Správní orgán prvního stupně však dospěl k závěru, který byl potvrzen žalovaným rozhodnutím, že žalobkyně nebyla dostatečně pracovně integrována do české společnosti, když u společnosti K. T. s.r.o., pracovala pouze na dohodu o pracovní činnosti (z daňového přiznání vyplývá, že měsíční úhrnný (hrubý) příjem žalobkyně od všech zaměstnavatelů byl v roce 2012 cca 13 200 Kč, v roce 2013 cca 10 917 Kč a v roce 2014 již 21 910 Kč). Jakkoli sice byl průměrný měsíční příjem žalobkyně nižší, než byla průměrná měsíční hrubá mzda za příslušná období, soud má za to, že informace o výši příjmu z pracovní činnosti nemůže sama o sobě vést k závěru o tom, zda žalobkyně je či není na území ČR dostatečně pracovně integrována, pokud zároveň nebylo sporné, že žalobkyně je několik let na území ČR zaměstnána. Jinými slovy, výdělkové poměry cizince nelze bez dalšího vnímat jako jednoznačný ukazatel úrovně jeho pracovní integrace.
23. Z přehledu zaměstnání, jak vyplývá z informací o pojištění VZP ze dne 11.5.2015, je patrné, že žalobkyně byla soustavně nejméně od roku 2005 vždy zaměstnána, byť poslední roky právě ve společnosti K. T. s. r. o. Dle dokladu o výši příjmu u spol. K. & N. c. s.r.o., ze dne 1.6.2015 za období od 25.2.2014 do 31.12.2014 je zřejmé, že žalobkyně měla průměrný měsíční příjem ve výši 9 145 Kč. Z dokladu o výši příjmu u společnosti K. T. s.r.o., za období od 1.8.2013 do 30.11.2014 vyplývá, že žalobkyně měla měsíční příjem ve výši 7 156 Kč. Prostým porovnáním a součtem lze tak dojít k závěru, že průměrný měsíční příjem žalobkyně za období od března 2014 do listopadu 2014 činil 16 301 Kč jen od těchto dvou uvedených společností. To ostatně, po započítání i dalších příjmů, odpovídá i údajům uvedeným v daňovém přiznání za rok 2014.
24. S výše uvedeným se však správní orgány nikterak nevypořádaly, když pouze konstatovaly, že pracovní integrace žalobkyně nebyla úplně dovršena, aniž by bylo zřejmé, na základě čeho k takovému závěru dospěly. O integraci žalobkyně, resp. přinejmenším alespoň o jejích finančních poměrech, pokud na ně správní orgány obou stupňů kladly důraz, svědčí i fakt, že žalobkyně získala na území České republiky úvěr, který splácí, byť toto vyplývá pouze z daňových přiznání za roky 2013 a 2014. Přitom se pravděpodobně jedná o úvěr v ne zcela zanedbatelné výši (žalobkyně si dle daňového přiznání odčítá ročně úrok ve výši 55 350 Kč). Ani tuto skutečnost však rozhodnutí ministerstva a napadené rozhodnutí vůbec nevzalo v potaz.
25. Co se týče sociální integrace žalobkyně v České republice, lze přisvědčit správním orgánům obou stupňů, že opakované páchaní přestupků, a to nejen přestupků dopravních, není na místě bagatelizovat. Opakované protiprávní jednání může svědčit o tom, že žalobkyně dostatečně nedbá na dodržování povinností, které jí z právního řádu České republiky vyplývají, a může vést k pochybnostem o tom, zda je ochotna respektovat právní řád České republiky, a zda je tedy řádně sociálně integrována. Zároveň však nelze odhlédnout ani od tvrzení žalobkyně obsaženého v průvodním dopise, že se svým synem navštěvuje kulturní památky a české vesnice v okolí bydliště. To by mohlo nasvědčovat tomu, že žalobkyně přijala kulturní tradice České republiky, což je dle shora citované důvodové zprávy k zákonu o státním občanství jedním z aspektů svědčících o sociální integraci cizince do společnosti.

26. Přes výše uvedené skutečnosti správní orgány nedospěly k závěru o nutnosti výsledku žalobkyně či k potřebě dalšího doplnění důkazů, aby pochybnosti o integraci žalobkyně do české společnosti vyvrátily nebo potvrdily. Přestože, jak již bylo zmíněno výše, k prokázání integrace cizince do společnosti postačuje naplnění i pouze jednoho předpokladu, v projednávané věci nelze za současné důkazní situace jednoznačně dospět k závěru, zda žalobkyně byla do české společnosti řádně integrována ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky či nikoli. Lze tak přisvědčit žalobkyni, že již správní orgán prvního stupně posoudil míru její integrace do české společnosti na základě nedostatečných podkladů. Napadené rozhodnutí je v důsledku toho nepřezkoumatelné, jelikož postrádá konkrétní skutkové důvody pro přijetí závěru, že žalobkyně nebyla dostatečně integrována do české společnosti ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o státním občanství.
27. Na základě všech shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí ministerstva pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a), b) ve spojení s § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. bez jednání rozsudkem zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude úkolem správního orgánu doplnit dokazování tak, aby bylo najisto postaveno, zda žalobkyně je či není dostatečně integrována do české společnosti ve smyslu § 13 zákona o státním občanství, a své rozhodnutí náležitě odůvodnit. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je správní orgán v dalším řízení vázán [§ 78 odst. 5 s.ř.s.].
28. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a proto jí soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, dále náklady za zastoupení advokátem za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, replika) a tři režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a konečně částkou 2 142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše žalobkyni přiznaných nákladů tak činí 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické

vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. dubna 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu